

[Socialministeren]

og starte en ny og mere hensigtsmæssig tilværelse, samtidig med at de får økonomisk og anden støtte under denne omstillingsfase. Jeg kan i denne forbindelse nævne arbejdet i København med Døgntakten for børn og unge, Rådgivningscentret, Ungdomsklinikken, KFUK's værested Mødestedet Reden og Skovmarken ved Ålborg.

Ud over indsatsen fra de enkelte kommuner ydes der også fra foreninger og enkeltpersoner en indsats til fordel for prostituerede, også ofte i samarbejde med og med støtte fra det offentlige.

Så vil jeg i øvrigt også nævne udviklingsmidlerne, hvis formål er at forebygge sociale problemer ved at styrke de lokale initiativer og fremme omstillingen på tværs af forvaltnings- og faggrænser. Som bekendt udgør Socialministeriets udviklingsmidler i alt 350 mio. kr. Støtten fra udviklingsmidlerne har hidtil ikke været ydet direkte til bekæmpelse af prostitution, men den indgår indirekte i mange af de forebyggende projekter.

Med i billedet hører fattigdomsmidlerne, som uddeles til frivilligt socialt arbejde, der retter sig mod afhjælpning af ressourcefattigdom. Der blev afsat 10 mio. kr. for 1988 og for hvert af de tre følgende år som fattigdomsmidler og derudover som bekendt 10 mio. kr. ekstra i 1989.

Støtten ydes til indsats i form af forebyggelse, aktivering samt forskellige støttende foranstaltninger, herunder også forebyggelse og foranstaltninger rettet mod prostitution. Men støtten når også ud og får indirekte virkning for bekæmpelse af prostitution, bl.a. med etablering af væresteder, rådgivning, netværksarbejde m.v.

Det er mit generelle indtryk, at vi i dag har den fornødne lovmæssige baggrund for at yde hjælp til prostituerede, der selv er indstillet på at søge at komme ud af denne form for tilværelse. Mulighederne for at nedbringe antallet af prostituerede hænger efter min mening nøje sammen med, om den enkelte prostituerede selv er indstillet på at ændre sin tilværelse. Her vil der kunne gøres noget fra kommunerne, bl.a. gennem skoler og socialforvaltning.

Men efter min opfattelse er det i mange tilfælde lykkedes bedre for private, herunder især de private foreninger, at opnå den fornødne kontakt med de prostituerede. De private for-

eninger kan så selv eller sammen med socialforvaltningerne søge at opstille en plan for den prostitueredes fremtidige tilværelse.

Der skal megen oplysning til og også en stadig diskussion om mål og midler, ikke mindst for at klargøre, hvilke tilbud det offentlige kan tilbyde den prostituerede, der ønsker at komme ud af sin prostitution, og det er i den forbindelse, jeg synes, det er rigtigt at hilse denne forespørgselsdebat velkommen. Men jeg må tage afstand fra den opfattelse, at vi kan komme nogen vegne med forbud, fordømmelse eller moralsk forargelse.

Justitsministeren (H. P. Clausen):

Forespørgslen er jo rettet både til socialministeren og til mig. Nu har socialministeren understreget – det vil jeg også gerne fremhæve – at prostitution er et problem med både samfundsmæssige og menneskelige aspekter, og derfor er det vigtigt at være opmærksom på, om der kan sættes ind over for problemet med en bred vifte af hensigtsmæssige foranstaltninger, som kan begrænse prostitutionen.

Socialministeren har gennemgået UNE-SCO's ekspertgruppes rapport, og det skal jeg henholde mig til. Det er efter min mening rigtigt, at prostitution i første række må anskues som et socialt problem, og at det dermed er de sociale hjælpeforanstaltninger, der må bringes i anvendelse i kampen mod prostitution. De strafferetlige sanktioner, som er Justitsministeriets og dermed mit ansvarsområde, spiller naturligvis også en rolle, og dem skal jeg i mit indlæg sige lidt om.

I straffeloven er der i §§ 228 og 229 bestemmelser, som tager sigte på at straffe de bagmænd, der udnytter de prostituerede. Efter bestemmelse kan ikke alene alfonsen og bordelieren straffes, men også den person, der for økonomisk vindings skyld udnytter prostituerede ved mellemmandsvirksomhed.

Derudover er der en bestemmelse i straffelovens § 199, der ganske vist ikke i sig selv gør prostitution strafbar, men som foreskriver, at politiet skal give personer, der alene ernærer sig ved prostitution, pålæg om at søge lovligt erhverv. Hvis pålægget ikke efterkommes, kan den pågældende person straffes.

Som nævnt af socialministeren går UNE-SCO's rapport ind for, at man bør afkriminalisere i relation til de prostituerede selv. Det er